

1. DE KUNST AFKIJKEN

Niet op de vloerplank naast het kastje stappen, dacht Kenji. Hij wist dat wanneer hij dat zou doen, hij zich meteen zou verraden. Die kraakte namelijk al als er maar een spin overheen liep. Kenji probeerde op zijn tenen te lopen. Of eigenlijk probeerde hij te zweven. Zo hoopte hij geruisloos via de tussenruimte dichterbij het hoekkamertje te komen. Daar was zijn vader de gevechtskunst aan het oefenen met Tomoko, een meisje dat in hetzelfde bergdorpje woonde. Haar huis stond een stukje verderop in Mikari. Tomoko was maar een paar jaar ouder dan Kenji, maar Kenji's vader was nog nooit iemand tegengekomen die op die jonge leeftijd al zo goed was in vechten. Tomoko trainde om *onna bugeisha* te worden, een strijdster.

Kenji was al eerder stiekem gaan kijken en toen was het goed gegaan. Hij genoot ervan als Tomoko en zijn vader met elkaar de gevechtskunst oefenden. Daar leerde hij veel meer van dan van de lessen die hij op school kreeg.

Zijn vader wilde niet dat Kenji hen besloep. Hij was bang dat hij de verkeerde dingen zou afkijken. Daardoor zou hij een verkeerde techniek kunnen overnemen. Maar Kenji trok zich niets aan van de waarschuwingen van zijn vader. Hij sloop door de tussenruimte om bij de ingang van het hoekkamertje te knielen. Daar kon hij door de spleet tussen de twee schuifdeuren in het kamertje kijken waar Tomoko en zijn vader tegenover elkaar stonden met een chokuto, een recht zwaard, in hun handen.

Gerard van Gemert
Kenji en de akita
© 2021 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Alkmaar – New York
Omslagontwerp: Studio Clavis
Illustraties en reekslogo: Rudi Jonker
Trefw.: Japan, avontuur, samoerai, vechtkunst
NUR 282
ISBN 978 90 448 4068 1
D/2021/4124/052
Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com
www.gerardvangemert.nl
www.rudijonker.nl

Zijn vader stond in de verdedigingshouding en Tomoko wachtte op het moment dat zijn vaders aandacht zou verslappen. Al was het maar een fractie van een seconde. Bijvoorbeeld als hij zijn chokuto een millimeter zou laten zakken of zijn blik even zou afwenden. Dan zou ze toeslaan en hem in de verdediging duwen.

Maar Kenji's vaders aandacht verslapte niet. Hij was niet voor niets een van de beste samoerai van Japan. Over het hele land was hij bekend. Zijn manier van vechten was zo goed dat hij nog nooit verslagen was. Er waren al heel veel tegenstanders geweest die dachten hem te kunnen verslaan. Of die een tactiek gebruikten waarmee ze meenden hem in het nauw te kunnen drijven. Dat laatste gebeurde weleens, maar altijd weer wist zijn vader terug te vechten en als overwinnaar uit de strijd te komen.

Kenji schoof nu op zijn buik over de vloer om recht voor de smalle opening tussen de schuifdeuren te komen. Zo kon hij het beste naar binnen kijken en zelfs allebei de strijders zien. Door zo laag mogelijk te blijven was de kans het kleinst dat zijn vader of Tomoko hem zou ontdekken.

Tomoko viel aan. Geruisloos maar beslist stapte ze naar voren en ze liet haar chokuto door de lucht zwaaien. Het maakte een beangstigend geluid.

Door zijn eigen trainingen wist Kenji dat die eerste bewegingen alleen bedoeld waren om de aandacht af te leiden. Vlak daarna zou pas de echte aanval volgen.

Kenji's vader reageerde door met kleine pasjes achteruit te stappen. Precies op het moment dat Tomoko haar aanval inzette, hief hij zijn chokuto in de lucht, waardoor die van haar ertegen afketste. Hij had weer precies geweten waar de aanval ingezet zou worden en hoe hij die moest verdedigen.

Kenji was benieuwd of hij nu de aanval zou overnemen en Tomoko meteen onder druk zou zetten. Hij had geleerd dat het moment van aanvallen ook meteen je zwakste moment was. Doordat je aanvalt, verlies je de controle over je verdediging en dat maakt je kwetsbaar.

Tomoko wist dat blijkbaar ook en deinsde meteen na haar aanval terug. Dat was niet nodig, want Kenji's vader viel nog niet aan. De twee strijders zwaaiden langzaam met hun zwaarden door de lucht. Kenji wist dat zowel Tomoko als zijn vader alle spieren in hun lijf hadden aangespannen. Bij Tomoko liep een straaltjes zweet langs de zijkant van haar hoofd naar beneden.

Kenji's vader versnelde zijn acties en drong Tomoko terug. Met een combinatie van bewegingen waar de echte aanval nog niet tussen zat, duwde hij Tomoko in de verdediging.

Zij rekende erop dat Kenji's vader zou doorzetten en wilde die aanval afslaan. Maar ze maakte een fout door haar verdediging even uit het oog te verliezen. Daardoor kon Kenji's vader pas echt toeslaan. Tomoko viel achterover en Kenji's vader sloeg de chokuto uit de handen van zijn tegenstander.

'Goed gevochten, Tomoko.' Kenji's vader legde zijn wapen op de grond.

Hij hijgt niet eens, dacht Kenji.

'Maar wel verloren.' Tomoko stak haar hand uit naar Kenji's vader en liet zich overeind trekken. Met een korte buiging naar elkaar beëindigden ze officieel het gevecht. 'Maar ja, van u valt nu eenmaal niet te winnen.' Tomoko liep naar het tafeltje dat tegen de muur stond. 'Heeft u ooit weleens verloren?'

'Natuurlijk.' Kenji's vader glimlachte. 'Toen ik nog een kind was, verloor ik altijd van mijn vader.'

Ik ook, dacht Kenji. Hij kon zich niet voorstellen dat hij ooit van zijn vader zou kunnen winnen.

‘We kunnen voorlopig niet trainen.’ Kenji’s vader stak zijn chokuto in de schede. ‘Morgen moet ik naar de baai van Hakata.’

Kenji’s ogen werden groot. Dat wist hij nog niet.

Tomoko schrok ook. ‘Naar het front?’

Kenji’s vader knikte. ‘Ze hebben me daar nodig. De Mongolen zijn te sterk en we dreigen de strijd te verliezen.’

‘Maar het is een ongelijke strijd. De Mongolen zijn met zo veel! Daar kunnen wij toch niet tegenop?’ Tomoko’s ademhaling versnelde. ‘U zult dat niet overleven.’

Kenji kwam zo dicht mogelijk bij de spleet tussen de deuren om het gesprek goed te volgen.

‘We kunnen Japan niet zonder terug te vechten laten innemen door de Mongolen.’ Kenji’s vader klonk krachtig. ‘Als ik moet helpen om het land te verdedigen, zal ik het niet laten. Zelfs als de prijs hoog is.’

Tomoko knikte. ‘Misschien moet ik me ook aanmelden.’

‘Ik denk dat we iedere strijder kunnen gebruiken,’ zei Kenji’s vader.

Kenji kon zich dat niet voorstellen: dat zijn vader er niet meer zou zijn. Hij was zo in gedachten dat hij de voorzichtigheid uit het oog verloor en de deur aanraakte.

‘Kenji?’ zei zijn vader meteen. Hij liep naar de schuifdeuren en schoof ze opzij.

‘Ga je vechten?’ vroeg Kenji terwijl hij opstond.

Kenji’s vader keek zijn zoon recht in de ogen. ‘Ja, Kenji,’ antwoordde hij.